FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 12. NOVEMBER 1974 [1]

Høje Ret.

Det franske marked er igennem mange år, og sikkert allerede inden EØF-traktatens underskrivelse, hovedsagelig blevet forsynet med bananer fra Guadeloupe, Martinique og Elfenbenkysten. Guadeloupe og Martinique er nu franske oversøiske departementer, mens Elfenbenskysten er én ud af et antal tidligere franske besiddelser, som nyder fortrinsret ved handel med Frankrig, og som er nævnt i § 86 i en bekendtgørelse af 20. januar 1967 fra den franske generaldirektør for told og forbrugsafgifter. Leverandørerne af bananer fra disse lande beskyttes på det franske marked af et kontingentsystem samt af told.

Kontingentsystemet fungerer, så vidt jeg har forstået, således, at bananer fra de franske oversøiske departementer og fra, hvad jeg af bekvemmelighedshensyn måske kan kalde »§ 86-lande«, har fri adgang til det franske marked. Der er også i en handelsaftale mellem Frankrig og Spanien åbnet mulighed for at tilføre nævnte marked at årligt kontingent bananer fra De kanariske Øer. I det omfang det pågældende franske ministerium, Ministère de l'Économie et des Finances (finans- og økonomiministeriet), finder, at der er behov for at supplere forsyningerne fra disse kilder, åbner ministeriet et kontingent for import fra andre lande bortset fra Rhodesia.

Retten vil bemærke, at dette system ikke på nogen måde — hvad angår andre lande end de franske oversøiske departementer, § 86-landene og Spanien — skelner mellem dem, som er underskrivere af Yaoundé-konventionerne, eller »lande og territorier«, som traktatens artikel 131 finder anvendelse på, og øvrige lande. Heri ligger årsagen til nærværende retssag.

Charmasson er fransk importør af bananer navnlig fra Zaïre, Somalia og Surinam. Af disse lande har de to første underskrevet Yaoundé-konventionerne, og det sidste omfattes af bestemmelserne i artikel 131. Charmasson bestrider for Conseil d'État gyldigheden af en meddelelse, som blev offentliggjort den 28. oktober 1969 af finans- og økonomiministeriet, og hvorved der åbnedes et importkontingent for bananer fra andre fremmede lande end § 86-landene, Spanien og Rhodesia. Hans klage er i en nøddeskal, at nævnte meddelelse ikke indeholder nogen særlig bestemmelse til gunst for lande, som er associeret med EØF.

Det var i artikel 5 i den første Yaoundékonvention bestemt, at EØF-medlemsstaterne med hensyn til afskaffelsen af kvantitative restriktioner skulle anvende de bestemmelser i EØF-traktaten, som fandt anvendelse i deres indbyrdes forbindelser, på import af varer fra de associerede stater. Den samme fortrinsret blev i artikel 4 i en beslutning fra Ministerrådet af 25. februar 1964 (64/349/EØF) indrømmet varer fra lande og territorier, hvorpå artikel 131 finder anvendelse. Både den ovennævnte konvention og beslutningen skulle ifølge deres indhold udløbe den 31. maj 1969, men deres gyldighed blev opretholdt efter denne dato ved to beslutninger, begge dateret den 28. maj 1969, som blev udstedt af henholdsvis Associeringsrådet og Ministerrådet.

EØF-traktatens bestemmelser om afskaffelse af kvantitative restriktioner mellem medlemsstaterne findes som bekendt i samme traktats artikel 30-37. Navnlig i artikel 32 bestemmes det, at de på tidspunktet for traktatens ikrafttræden gældende kontingenter skal være afskaffet senest ved udløbet af overgangsperi-

1 — Oversat fra engelsk.

oden, samt at de skal afvikles i løbet af denne periode i overensstemmelse med de følgende artikler. Artikel 33 indeholder regler om, at den gradvise afskaffelse af importafgifter skal foretages 1) ved inden for et år efter traktatens ikrafttræden at omdanne de bilaterale kontingenter, der er åbnet mellem medlemsstaterne, til globalkontingenter, som uden forskelsbehandling vil kunne udnyttes af samtlige medlemsstater, og 2) ved gradvist hvert år at forhøje de således fastsatte kontingenter. Det bestemmes i artikel 33, stk. 3, at ethvert kontingent ved udløbet af det tiende år skal svare til mindst 20 % af den indenlandske produktion i den medlemsstat, der har fastsat det. Det er naturligvis stillingen i perioden, som ligger mellem udgangen af det tiende år og udløbet af overgangsperioden, der i givet fald har betydning for nærværende sag.

Charmassons's påstand går ud på, at de franske myndigheder i henhold til artikel 5 i den første Yaoundé-konvention og artikel 4 i beslutningen af 25. februar 1964 skal gennemføre bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 33 til fordel for de associerede stater og de lande, som er omfattet af bestemmelserne i artikel 131.

Den franske regerings påstand går ud på, at traktatens artikel 38, stk. 2 sammenholdt med artikel 45 medfører, at artikel 33 ikke gælder for en medlemsstat, når det drejer sig om et landbrugsprodukt, for hvilket der på tidspunktet for traktatens ikrafttræden fandtes en national markedsordning; og der fandtes på det tidspunkt, da traktaten trådte i kraft, en national ordning af bananmarkedet i Frankrig.

Kommissionen, vil jeg straks indskyde, støtter den franske regerings påstand. Faktisk forkastede Kommissionen i 1970 en klage, der var indbragt af Charmasson, inden han anlagde sag ved Conseil d'Etat, og hvori han anmodede Kommissionen om at reagere, om nødvendigt i henhold til artikel 169, for at bringe, hvad han betegnede som Frankrigs undladelse af at opfylde sine forpligtelser ifølge traktaten, til ophør.

Dette er de nærmere omstændigheder, hvorunder Conseil d'Etat har anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse af de to følgende spørgsmål:

1. Er den omstændighed, at der i en medlemsstat findes en national markesordning i den i EØF-traktatens artikel 43, 45 og 46 forudsatte betydning til hinder for, at denne traktats artikel 33 finder anvendelse på det pågældende produkt, og

2. såfremt dette er tilfældet, hvilke er da de afgørende kendetegn ved en sådan national markedsordning?

Den franske regering og Kommissionen hævder selvfølgelig, at det første spørgsmål bør besvares bekræftende.

Charmasson har ikke afgivet noget skriftligt indlæg. Det blev imidlertid fremført på hans vegne under retsmødet, at artiklerne 33 of 45 skal anses for alternative i den forstand, at en medlemsstat ifølge traktaten kan vælge mellem at udvikle samhandelen med andre medlemsstater for et bestemt produkt efter den i artikel 45 angivne fremgangsmåde, men at artikel 33 finder anvendelse, såfremt den undlader at benytte sig heraf. Faktisk er — hvilket er almindelig kendt — den i artikel 45 foreskrevne fremgangsmåde benyttet i ringe grad: der er kun afsluttet én langtidsaftale eller -kontrakt af den omhandlede art, nemlig en aftale mellem Frankrig og Tyskland om korn. Følgelig finder artikel 33 ifølge det fremførte anbringende anvendelse på et tilfælde som det foreliggende.

Jeg ville afvise dette anbringende. Artiklerne 33 og 45 indeholder begge påbud, og der er hverken ifølge traktatens ordlyd eller opbygning skabt mulighed for, at en medlemsstat kan vælge imellem dem. Faktisk er nøglebestemmelsen angående deres indbyrdes forhold artikel 38, stk. 2, hvori der udtales følgende:

»Bestemmelserne vedrørende fællesmarkedets oprindelse« — hvilket naturligvis omfatter artiklerne 30-37 — »finder anvendelse på landbrugsvarer, medmindre andet er bestemt i artiklerne 39-46«.

Denne bestemmelses engelske udgave er ved andendelsen af udtrykket »Save as otherwise provided...« i overensstemmelse med den danske, den nederlandske og den tyske udgave. Den franske og den italienske (»Sauf dispositions contraires...«, »Salvo contraire disposizioni...«) kunne ved første øjekast give udtryk af, at der kræves noget mere for at kunne udelukke anvendelsen af de regler, hvortil der henvises. Men det er min opfattelse, at en korrekt analyse viser, at der stilles krav om det samme i alle udgaverne, dvs. et eller andet i artiklerne 39-46, som ikke kan forenes med nævnte reglers anvendelse. Jeg tror heller ikke, at jeg her afviger fra, hvad Domstolen har udtalt i tidligere sager om fortolkningen af artikel 38, stk. 2.

Det egentlige spørgsmål drejer sig efter min mening om hvorvidt bestemmelserne i artiklerne 39-46, der omhandler det forhold, at der i en medlemsstat på tidspunktet for traktatens ikrafttræden gjaldt en national markedsordning for et bestemt landbrugsprodukt, strider mod en anvendelse af artikel 33 i den nævnte situation. Jeg er nået til den konklusion, at svaret må være bekræftende, men dette støtter jeg ikke alene på indholdet af artikel 45.

Man kan indlede med den omstændighed, at der udtales følgende i artikel 38, stk. 4.

»Fællesmarkedets funktion og udvikling skal for så vidt angår landbrugsvarerne ledsages af udformingen af en for medlemsstaterne fælles landbrugspolitik«.

Dernæst følger artikel 39, som indeholder en definition af den fælles landbrugspolitiks formål, samt artikel 40, stk. 2, hvori det udtales, at der med henblik på de nævnte formål oprettes en fælles ordning af markederne for landbrugsvarer, som alt efter varernes art kan antage en af nedennævnte former:

»a) fælles konkurrenceregler,

b) en tvungen samordning af de forskellige nationale markedsordninger,

c) en europæisk markedsordning«.

I artikel 43 fastsættes fremgangsmåden ved »udarbejdelse og iværksættelse af den fælles landbrugspolitik, herunder også om afløsning af nationale markedsordninger med en af de i artikel 40, stk. 2 nævnte former for fælles ordning«.

Det bestemmes i artikel 43, stk. 3 navnlig:

»Rådet kan... med kvalificeret flertal vedtage at lade den i artikel 40, stk. 2 omhandlede fælles ordning afløse nationale markedsordninger, såfremt:

a) den fælles ordning yder medlemsstater, der modsætter sig en sådan afløsning, og som har en national ordning for vedkommende produktion, tilsvarende garantier for de pågældende producenters beskæftigelse og levestandard, når der tages hensyn til det tempo, hvori den mulige tilpasning og nødvendige specialisering kan gennemføres, og

b) denne ordning sikrer samhandelen inden for Fællesskabet betingelser svarende til dem, der gælder på et nationalt marked«.

Det nøjagtige sigte med nævnte bestemmelse har været genstand for diskussion blandt teoretikere. Men hvad end dens sigte måtte være, er der ingen tvivl om, at den giver en medlemsstat ret til under visse omstændigheder at nedlægge veto imod, at denne stats nationale markedsordning afløses af en fælles ordning. Jeg finder, at det ville være i strid hermed, hvis medlemsstaten skulle have været forpligtet efter artikel 32 og 33 til at opløse sin nationale ordning, for så vidt som den indeholdt en kontingentordning.

Jeg finder det ikke nødvendigt at læse hele artikel 45, som er genstanden for anbringenderne i sagen. Det tilgrundliggende princip heri findes i stk. 1, som har følgende ordlyd:

»Indtil de nationale ordninger afløses af en af de i artikel 40, stk. 2 omhandlede former for en fælles ordning, fremmes udviklingen af samhandelen for så vidt angår de varer, for hvilke der i visse medlemsstater findes:

— bestemmelser, hvis formål er at sikre indenlandske producenter afsætning af deres produktion, og

— et importbehov

ved afslutning af langtidsaftaler eller -kontrakter mellem eksporterende og importerende medlemsstater.

Disse aftaler eller kontrakter skal sigte mod gradvis at fjerne al forskelsbehandling ved anvendelsen af disse bestemmelser over for de forskellige producenter i Fællesskabet.

Disse aftaler eller kontrakter afsluttes i løbet af første etape under hensyntagen til princippet om gensidighed«.

Jeg finder, at denne bestemmelse direkte sigter mod det særlige tilfælde, hvor der i en medlemsstat a) findes en national markedsordning for en særlig vare, men hvor der b) er behov for gennem import at supplere den nationale produktion af den pågældende vare. Det bestemmes i artiklen, at den pågældende medlemsstat i den nævnte situation skal fremme samhandelen for den pågældende vare med andre medlemsstater ved afslutningen af langtidsaftaler eller -kontrakter, som skal sigte mod gradvis fjernelse på gensidigt grundlag af forskelsbehandling mellem de nationale producenter og andre producenter i Fællesskabet. Dette finder jeg stridende mod, at bestemmelserne i artikel 32 og 33 næsten automatisk samtidig finder anvendelse i den samme medlemsstat og for den samme vare. Ved udtalelsen om, at de næsten automatisk finder anvendelse, overser jeg ikke Domstolens udtalelse om dem i sag nr. 13/68, *Salgoil*-sagen (Recueil 1968, s. 673-674). De overlader naturligvis medlemsstaterne et vist skøn.

Må jeg i parentes bemærket indskyde, at jeg undres over, at den franske regering ikke støtter sig på nævnte dom for at give et kort svar på Charmasson's påstande, idet jeg finder, at Domstolen i nævnte dom har udtalt, at artiklerne 32 og 33 på grund af det skøn, som de har overladt til medlemsstaterne, ikke kan have umiddelbar virkning i deres retssystemer på den måde, at de giver borgerne rettigheder. Dette har regeringen imidlertid ikke gjort, og Conseil d'Etat har ikke stillet Domstolen noget spørgsmål herom. Følgelig nævner jeg det ikke yderligere.

Idet jeg igen vender tilbage til artikel 45, skal jeg tilføje, at det i nævnte artikel, når den ses på baggrund af de ovenfor nævnte foregående artikler er underforstået, at en medlemsstat, hvori der gælder en national markedsordning for et produkt, for hvilket der endnu ikke er oprettet nogen fælles markedsordning, men som er selvforsynende med nævnte produkt, ikke behøver at foretage sig noget, før de nationale markedsordninger afløses af en fælles ordning.

Jeg finder det betryggende, at den konklusion, jeg har draget, er i overensstemmelse med den opfattelse, som konsekvent er hævdet af Kommissionen og medlemsstaternes regeringer, med den opfattelse, som er udtrykt af i hvert fald to lærde forfattere (jfr. Ganshof van der Mersch: Droît des Communautés européennes, § 1778 ff, og Mégret: Droît de la Communauté économique européenne, bind 2, s. 57 ff), samt med den opfattelse, som klart er udtrykt af forfatterne til tiltrædelsesakten, jfr. dennes artikel 60, stk. 2, som ville være meningsløs set ud fra ethvert andet synspunkt.

Jeg vender mig følgelig mod det andet spørgsmål fra Conseil d'État. Det synes ved første øjekast afskrækkende. Vi kender alle det problem, der opstår for retterne, når lovgivningen har benyttet, eller endog skabt, et udtryk, som den utvivlsomt anser for en kunstig vending, men som den er veget tilbage fra at definere, idet det foretrækkes at overlade definitionen heraf til retterne. Dommeren træder i en sådan situation normalt varsomt og foretrækker, fremfor at begive sig ind på det område, som lovgivningen har undgået, at udforme definitionen med udgangspunkt i de faktiske omstændigheder i hver enkelt sag. Her anmodes Domstolen imidlertid kategorisk om generelt at udtale sig om de afgørende kendetegn ved en national markedsordning, og besvarelsen af dette spørgsmål kan

under hensyn til traktatens artikel 177 ikke undgås.

De indlæg, som blev fremsat under retsmødet af Charmasson's advokat, kastede dog efter min mening lys over baggrunden for spørgsmålet. Han henviste til Conseil d'Êtats udtalelser i forelæggelseskendelsen: »Da Rom-traktaten trådte i kraft, var importen af bananer til det franske marked undergivet en kontingentordning og en toldafgift med henblik på at beskytte producenter i de oversøiske departementer og territorier«, og »ved et regeringsdekret af 30. januar 1951 blev der for Den franske Union oprettet et udvalg for handel med bananer, sammensat af producenter, transportører, modnere og grossister samt med deltagelse af regeringsrepræsentanter, som fik til opgave at fremskaffe oplysninger og samordne de pågældende parters interesser«. Advokaten erklærede, at dette i Charmasson's tilfælde var alt, hvad der fandtes i retning af en markedsordning for bananer i Frankrig på tidspunktet for traktatens ikrafttræden, og at det ikke var tilstrækkeligt til at udgøre en national markedsordning i traktatens forstand.

Sagsøgers advokat opsummerede hjælpsomt sit indlæg i fem punkter.

Det første punkt var, at eksistensen af en national markedsordning ikke kunne udelukke, at artikel 33 fandt anvendelse, medmindre nævnte ordning var gældende på datoen for traktatens ikrafttræden. Dette finder jeg ret indlysende, hvad også generaladvokat Roemer gjorde i de forenede sager 90 og 91/63, *Kommissionen* mod *Luxembourg* og *Belgien* (Recueil 1964, s. 1252-1253). Jeg tror heller ikke, der er nogen i nærværende sag, som betvivler det. Kommissionen fremhæver det endog. Jeg finder imidlertid, at punktet, for så vidt der er behov for at fremhæve det, må indgå i besvarelsen af Conseil d'Êtats første snarere end af det andet spørgsmål.

For det andet anførte Charmasson's advokat, at begrebet national markedsordning indebar anvendelse af en helhed af foranstaltninger. Dette er i overensstemmelse med, hvad Domstolen selv har udtalt i sagen *Kommissionen* mod *Luxembourg* og *Belgien* (Recueil 1964, s. 1236). Alene det at beskytte de hjemlige producenter ved kontingenter eller told eller begge dele kan ikke udgøre en national markedsordning. Der må være noget mere. Som Domstolen, i form af et obiter dictum, fremhævede det i nævnte sag, bør en national markedsordning omfatte et element af kontrol og regulering af markedet.

Advokaten anførte for det tredje, at de pågældende foranstaltninger måtte træffes af staten; foranstaltninger, som blev truffet af de berørte producenter eller handlende kunne ikke, selv om statens godkendelse forelå, udgøre en national markedsordning. Jeg blev først tiltrukket af dette anbringende, som blev støttet af Kommissionen i dens indlæg, men jeg er nået til det resultat, at det bør forkastes. Det bestemmes blandt andet i artikel 42:

»Bestemmelserne i kapitlet om konkurrenceregler finder kun anvendelse på produktionen af og handelen med landbrugsvarer i det omfang, Rådet beslutter dette inden for rammerne af de bestemmelser . . . , der er fastsat i artikel 43, stk. 2 og 3 . . . «

Artikel 43, stk. 2 og 3 angår, det første stykke delvist og det sidste udelukkende, afløsningen af nationale markedsordninger med fælles ordninger. Man kan følgelig slutte, at traktatens forfattere forudså, at de pågældende nationale markedsordninger var af en sådan beskaffenhed, at »bestemmelserne i kapitlet om konkurrenceregler« kunne finde anvendelse på dem, hvis artikel 42 ikke fandtes. Disse bestemmelser omfatter navnlig artikel 85, som udelukkende omhandler aftaler mellem virksomheder. Heraf udleder jeg, at traktatens forfattere forudså, at en national markedsordning kunne oprettes ved en aftale mellem virksomheder, og ønskede, at artikel 85 kun skulle finde anvendelse på en sådan ordning i det omfang, Rådet beslutter det inden for rammerne af bestemmelserne om udarbejdelse og iværksættelse af den

fælles landbrugspolitik og navnlig om afløsning af nationale markedsordninger med fælles ordninger. Dette er måske den afgørende faktor. Man kan forestille sig, at det blev oplyst, at de nationale markeder for et særligt landbrugsprodukt i nogle medlemsstater blev reguleret gennem statslige foranstaltninger, mens de i andre blev reguleret gennem aftaler mellem f.eks. producentkooperativer og handelssammenslutninger. Såfremt traktatens vending »national markedsordning« skulle tolkes således, at den udelukker alle ordninger af sidstnævnte art, ville den førstnævnte i modsætning til den sidstnævnte gruppe medlemsstater i henhold til artikel 43, stk. 3 være berettiget til at kræve, at en fælles ordning oprettet i henhold til nævnte artikel skulle yde tilsvarende garantier for de pågældende producenters beskæftigelse og levestandard. Jeg er ude af stand til at forestille mig, at traktaten skal fortolkes som hjemlende en sådan forskelsbehandling af medlemsstaterne.

For det fjerde anførte Charmasson's advokat, at det var et væsentligt kendetegn ved en national markedsordning, at den skulle tage hensyn til forbrugerinteresser. Han støttede dette anbringende på traktatens artikel 39, stk. 1, litra e), hvori det bestemmes, at et af formålene med den fælles landbrugspolitik er »at sikre forbrugerne rimelige priser på landbrugsvarer«. Dette er utvivlsomt et af den fælles landbrugspolitiks formål, og det bør følgelig være et af formålene for enhver fælles markedsordning. Men heraf følger efter min mening ikke, at det efter traktatforfatternes mening var et af formålene med hver eneste national markedsordning. De traktatbestemmelser, som jeg har gennemgået, indeholder en antydning af, hvad traktatens forfattere tænkte på, da de henviste til en fælles markedsordning — og der findes andre, f.eks. artikel 40, stk. 3, hvori det blandt andet bestemmes:

»Den fælles ordning under en af de i stk. 2 nævnte former kan omfatte alle foranstaltninger, der er nødvendige for at nå de i artikel 39 fastsatte mål, især prisregulering, støtte til såvel produktion som afsætning af de forskellige varer, oplagrings- og udligningsordninger samt fælles ordninger til stabilisering af ind-eller udførsel«.

Der er imidlertid intet i traktaten, der tyder på, at dens forfattere ønskede, at en national markedsordning alene skulle anerkendes som sådan, når den besad de for en fælles ordning krævede kendetegn. Artikel 39, stk. 2, litra b) og 43, stk. 3, litra a) henviser udtrykkeligt til de »tilpasninger«, som er nødvendige i overgangen fra nationale markedsordninger til en fælles ordning. Blandt andet disse bestemmelser viser efter min mening, at en fælles markedsordning ikke nødvendigvis behøver at genspejle de nationale ordninger, som den afløser.

Det er måske passende her at henvise til den franske regerings erklæringer vedrørende det andet spørgsmål fra Conseil d'État. Kærnen heri var, at begrebet markedsordning, national eller fælles, i al væsentlighed var entydigt, således at traktatens antydninger af, hvad de særlige kendetegn for en fælles markedsordning skulle være, og navnlig de i artikel 39 nævnte formål, havde lige så stor betydning, når man skulle konstatere, hvad traktatens forfattere forstod ved en national markedsordning. Disse antydninger er utvivlsomt værdifulde under denne proces, men jeg finder af de nævnte grunde ikke, at de kan anses for afgørende.

Jeg burde måske tilføje, at den franske regering i sit indlæg anførte et vist antal kendsgerninger vedrørende de foranstaltninger, som er blevet truffet gennem årene for at regulere det franske bananmarked, og vedrørende virkningen heraf. Disse kendsgerninger bestrides i det store og hele af Charmasson, eller det fremføres på hans vegne, at de er irrelevante, da de angår andre tidspunkter end traktatens ikrafttrædelsestidspunkt. Jeg er enig med Charmasson's advokat i, at det ikke er Domstolens opgave at løse det hermed rejste stridsspørgsmål.

Det femte og sidste punkt, som blev fremført på Charmasson's vegne, var, at

en national markedsordning må omfatte garantier for de pågældende producenters beskæftigelse og levestandard. Dette finder jeg absolut korrekt: det er stiltiende forudsat i artikel 43, stk. 3, hvilket blev fremhævet af generaladvokat Roemer i sagen *Kommissionen* mod *Luxembourg* og *Belgien* (Recueil 1964, s. 1250-51). Det blev endvidere fremhævet af Kommissionen i dens indlæg i nærværende sag.

Jeg finder det overflødigt at gennemgå Kommissionens særdeles grundige og nyttige indlæg på dette punkt af sagen. Jeg har faktisk allerede med mine udtalelser tilkendegivet, i hvilket omfang jeg er enig heri eller ej. Faktisk er det eneste, jeg er uenig i, spørgsmålet, om de foranstaltninger, som udgør en national markedsordning, skal være statslige, eller om de også kan træffes af de pågældende producenter og handlende selv.

Jeg finder som resultat af ovenstående, at de sprøgsmål, som af Conseil d'État er forelagt Domstolen, skal besvares således:

1. Den omstændighed, at der på EØF-traktatens ikrafttrædelsestidspunkt i en medlemsstat gjaldt en national markedsordning for et bestemt produkt, udelukkede for det nævnte produkts vedkommende, at traktatens artikel 33 fandt anvendelse i denne medlemsstat;

2. De afgørende kendetegn ved en sådan markedsordning var, at den skulle bestå af en helhed af foranstaltninger, som blev truffet enten af staten eller af de pågældende producenter og handlende selv, og som gik videre end til den rene fastsættelse af kontingenter eller toldafgifter eller en kombination af begge dele, udformet med henblik på at kontrollere og regulere markedet navnlig for at skabe garantier for de pågældende producenters beskæftigelse og levestandard.